

"søndag før påske"

SENDER

Augusta Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

Sender's location:

Lille Veum, Brørup

Archive:

Mappe 86 nr. 36a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Palme søndag 1927

Palme søndag 27.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 36

Kære Jakobin Skovgaard. Nej det er nok ikke mig der kan hjælpe til at klare de spørgsmåls tegn.

Men det er rart at du skriver dem, for det er jo lignende tanker der lever i mig for tiden.

Brückers er for mig heller ikke flyddest gjorde men han skjælver ypperligt mellem skrift og menighed!

P. Severinsens til tider mig mere.

Men det bliver dog kun troens lys der kan klare det hele.

Otto Möller sagde en gang: den sande frie menighed består midt i statskirken, af de virkelig personlig troende. De udgøre i anden en fri menighed! — — Og hvad ved vi om alle de longange der findes hos dem! Og den vidunderlige fortættelse helligånden — "jords og himmels hjerteband" knytter mellem menigheden her og hiort. Kan der ikke mangen gang være mere "menighed" med ved en døb end vi kan ane?

En skrev om et barn, båret til døb af mennesker der står udenfor menigheden som i voksenalder for trang til at være med i menighedens bekendelse — men tvivler om sin døbs gyldighed, ja — er der alvor i trang, så må bønner om helligånden bryde frem hos det, — og — — "hvormegit mere skal d. faderen som et i himmelsk, give dem den helligånd, som beder der om" — (Luk. 11,13)

Vort første barn døde under fødslen, altså u døbt. Anders og jeg tvivlede ikke et øjeblik på, at Gud havde taget det i favn, og at det blev døbt: "hvor endte holder huen, og terren døber vel." — Men

* Men det lader sig til at den begynder på de mange forskellige klader.
De nye klader, indhyllet i det gamle og klæder, end og det kan det.

alligevel trængte jeg for min egen skyld til, da Begtrups barn (der fødtes lidt efter vort) blev døbt, at være med i afsættelsen og bekendelsen, som om det var vort eget barn det gjaldt. Og det gjorde mig godt.
Jeg kan tænke mig at et menneske der kommer i tvivl om sin døb, vilde vinde fred ved at tillegne sig den på ny, på den måde.
Der kom den dag en mand ud på vejen her, og spurgte Anders om han vilde døbe hans barn, som var dygt. Det blev nu ikke til noget - præsten kom vist men jeg nævner det, fordi Anders sagde til mig, at da han ikke get troede at forældrene var hørbart med, vilde han gået hjem og taget mig med, for at vi kunde være to.
Ja, dette er jo om vor modtagelse af det Gud-givne Løften, som han selv siger os, hvad er, skulde man jo synes må være os klar nok, trods al sin videendes lighed. Den er en fødsel, en genfødsel - hvorved der sker en ny aftale, en fast-slutning mellem Gud og mennesket. Den gamle pagt var jo ml. Gud og Abraham. Gud spørger: - "afsigst loven du, og tror Guds sandhed nu?" "Det er hans Eftfata", og svaret svarer ja. Guds røst som almægtis hånd, os skal for tvingelighed. Det er et almægtis - et skæbetsord der lyder ved døben. Det er ordet selv - det som var i begyndelsen. Og det gennembeviser det inderste af barnet, det der inde hvor Guds billedet findes. Det troer vi, og derfor kan vi sware ja for barnet. - Er det dog ikke sådan? Ja kan ikke se det anderledes.
Men, som jeg nu slår op hos Johannes, hvor han fortæller om Jesu samtale med Nicodemus, modtog mig noget som jeg ikke for har tænkt på. Det vil jeg gerne høre hvad du siger til det; måske det er dumme tanker. Først lyder svaret: "uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds rige". Og anden gang: "uden nogen fødes af vand og and, kan han ikke komme ind i Guds rige." - Er under døben en fødsel til at få syn på

Ii fæi aligevel aldrig de beviser som verden vil
 godkende. Fløret skal ligge over og Kæn hjærtets øjne
 fæi lov at se igennem det.
 Jeg synes ikke det var os svært at apostlene bad:
 "Gj vor tro!" - men var det dog ikke et underligt
 skas vor Herre gav dem. Jeg kunde slet ikke forstå
 det, for en gang Carl Røst (Udbrud) talte om
 den lignelse. Nu husker jeg ikke det os nøje,
 men det hele gik jo ud på, at det var Kæn
 givelse, der alene kunde øge vor tro, gøre den
 levende, varm og stærk. Som troellen aldrig kan sig,
 nu er jeg færdig, nu kan jeg bruge tiden som jeg
 selv vil, sådan vi bestandig vare i Guds tjeneste
 - men gennem hengivelsen vokser vor elsk til ham
 og berber trygheden med den. - Det var dejligt
 det der fortalte om den lille pige.
 Men broen er gængende" - Gj. skrev i sit første
 udkast, "hvælvede" - men han må nok selv have
 følt det andet passede bedre. Er det os under-
 ligt at vi også skjælver? Men, tør vi ikke tro
 at meget af den utryghed kommer fra vort
 legem. (Krop - vilde nok Anders og Morten Christen)
 Jeg synes da, at siden jeg blev 70 år, er der
 ofte noget der vil hindre mig fra den side,
 men som jeg godt føler ikke må få magt.
 Otto Møller sagde at han troede at meget
 ondt blev lagt i jorden med den. (Kroppen)
 Jeg synes det er godt gjort, hvis du kan finde
 sammenhæng i denne skrivelse. Men du er jo præcis
 til at sætte små sten sammen til billeder. Nå, talen
 vil, som troldene da Kirken bygtes, trække dens udsmuktning
 i langdrag. Peter fortalte mig hvordan I hører sig ad midt om
 i Kirken. Og jeg prøver på at begribe det. Hvor gerne vil jeg dog se den
 Kroens Skikkelse! Gæt også det arbejde! Hils Ole, som vel er hos
 dig.

Jeg skriver da nok altfor langt. Men så var
 det Bø: og "oplevelse".
 Jo, jeg gir ham selvfølgelig ret i, at oplevel-
 sen, til syvende og sidst er den eneste vej,
 men, det er, når jeg tænker på, hvor sent jeg
 var om at ^{høre} det: nu har jeg selv oplevet det.
 Og så de mange, mange som måske aldrig
 har nået til en klar oplevelse. Men - er det så
 andres "oplevelse" de bygges på? Nej, jeg ved ikke noget.
 En god ven fortalte mig om gl. Torvald Porell i Norge.
 Da han hørte om alle de nye angreb på gl. og nye
 testament, lagde han en gang sin hånd på den
 lille bibelhistoriske sangbog og så med kraft:
 "Jeg tror på det alt sammen!" - Her manglende
 måske nok klarhed, men - hvad gjorde vi det.
 Hvor er der dog ingen bekraftelse (på hvad heder det
 på dansk) i de gamles vidnesbyrd. Jeg har været
 udstødt så glad ved, i de sidste aftener at læse om
 gl. Plessner i Vedersø - (du ved, i minde fra gl. W. Ljung-
 den højede, barnemilde og kloge præst.
 Jeg synes næsten det er det allerbedste der er sagt i
 de bøger. Og så har jeg et dejligt barndomsminde
 om en sommeraften, hvor vi gik - og færgedes - over
 til Husby præstegård. Fader var der også, og vennerne
 holdt næste dag, og fader var så lykkelig ved at
 mødes med de vestjyske bønder, der var så høflige og
 fremmelige, mod de København: Bønderne.

3 Jeg har nu læst Bø: et stykke igennem. Jeg har mest lyst til at
 skrive om det, og det er nok altfor langt. Men så var
 det Bø: og "oplevelse".
 Jo, jeg gir ham selvfølgelig ret i, at oplevel-
 sen, til syvende og sidst er den eneste vej,
 men, det er, når jeg tænker på, hvor sent jeg
 var om at høre det: nu har jeg selv oplevet det.
 Og så de mange, mange som måske aldrig
 har nået til en klar oplevelse. Men - er det så
 andres "oplevelse" de bygges på? Nej, jeg ved ikke noget.
 En god ven fortalte mig om gl. Torvald Porell i Norge.
 Da han hørte om alle de nye angreb på gl. og nye
 testament, lagde han en gang sin hånd på den
 lille bibelhistoriske sangbog og så med kraft:
 "Jeg tror på det alt sammen!" - Her manglende
 måske nok klarhed, men - hvad gjorde vi det.
 Hvor er der dog ingen bekraftelse (på hvad heder det
 på dansk) i de gamles vidnesbyrd. Jeg har været
 udstødt så glad ved, i de sidste aftener at læse om
 gl. Plessner i Vedersø - (du ved, i minde fra gl. W. Ljung-
 den højede, barnemilde og kloge præst.
 Jeg synes næsten det er det allerbedste der er sagt i
 de bøger. Og så har jeg et dejligt barndomsminde
 om en sommeraften, hvor vi gik - og færgedes - over
 til Husby præstegård. Fader var der også, og vennerne
 holdt næste dag, og fader var så lykkelig ved at
 mødes med de vestjyske bønder, der var så høflige og
 fremmelige, mod de København: Bønderne.

4.

27/5

Det er tidlig morgen men solsorten har sunget den
morgensang. Kan du holde ud til lidt endnu af
min smerte? Forst skal jeg sige at jeg var så
glad ved Peder og Laes besøg. Hvor det er morsomt
at følge med udviklingen hos mine drenge.
Peder blev syg så da jeg først lærte ham at kende.

Det var en ellers sædemands lignelse jeg tænker på.
Lucas siger: Sæden er Guds ord. Marcus: Sæmunden sår ordet.

Det er altså dette sæde Korn der lægges i vort hjerte
i såken. og det får jo så sine forskellige Rår, efter som
jordbunden er - eller bliver. Men det er jo altid

inderst inde fra, at et frø-Korn beviser sin kraft
Og det står så godt i salmen: Mon ikke her det mindste frø?

Og hvor står det dog klart hos Marcus, hvordan vor Herre dister
og ser ud efter en lignelse der rigtig kan rumme det han
nu vil lægge sine frø hjerte. "Hvad skal vi ligne Guds
ord med, eller hvad lignelse skal vi bruge?"

Og så ser han dette lille bitte frø - sennepskornet -
der har den levende spire som kan vokse op til en vasket
så stor så himlens fugle kan bygge rede under det skyppe

Hvor er dog al vor Herres Tale til os - enfoldig,
menneskers er lidt så mangfoldig.

Ja, der var meget mere at tale om - ja en gang
kan vi det - i de lyse saler.

Men nu siger vi: Alt hvad Guds menighed, end
sukker for i ånden, når tro og dåb er holdt ved,
med dets efterhånden - -

Og nu en god pinse - også helat med lidt
solvarme ønsker jeg dig og alle dine.

A.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 366